

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10Co/22/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8196899987
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8196899987.14

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a sudcov JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Viery Zolákovej, v právnej veci žalobkyne: D. G., Z.. X.X.XXXX, B. B. XXXX/X, XXX XX X., právne zastúpenej JUDr. Ladislavom Riedlom, advokátom, so sídlom Slovenská 46, 080 01 Prešov, IČO: 50490044, proti žalovanému: COOP Jednota Prešov, spotrebné družstvo, so sídlom Konštantínova 3, 081 77 Prešov, IČO: 00 169 111, právne zastúpenému ADVOKÁTSKOU KANCELÁRIOU VALO & PARTNERS s.r.o., so sídlom Konštantínova 3, 080 01 Prešov, IČO: 36 868 434, o náhradu škody, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 8C/78/1996-1352 zo dňa 12.3.2020, takto jednohlasne

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. o zamietnutí žaloby.

Mení rozsudok vo výrokoch II. a III. o trovách konania a štátu tak, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov konania a obe strany sporu sú povinné nahradiť trovy štátu, každý vo výške 50 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozhodol takto:

„I. Žalobu z a m i e t a.

II. Žalobkyňa je p o v i n n á nahradiť žalovanému trovy konania v plnom rozsahu.

III. Žalobkyňa je p o v i n n á nahradiť štátu trovy konania v plnom rozsahu.“

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia okresný súd uviedol, že predmetom konania vedeného pod sp. zn. 8C/67/1994 bol návrh žalobkyne na určenie, že zrušenie zmluvy o nájme, ktorú uzavrela so žalovaným ako prenajímateľom a ktoré jej bolo oznámené 13. a 14.1.1994, je neplatné, v dôsledku čoho žalobkyňa žiadala, aby bolo žalovanému uložené nahradiť jej ušlý zisk za obdobie rokov 1994 - 2002. Podľa žalobkyne žalovaný tým, že nie relevantne ukončil s ňou nájomný vzťah, jej znemožnil realizovať podnikateľský zámer a spôsobil jej tým škodu vo forme ušlého zisku. Náhradu škody žiadala vychádzajúc z výsledku podnikateľskej činnosti reštaurácie I. B. umiestnenej v priestoroch, ktoré si prenajala od žalovaného v období roka 1993 a z podnikateľského plánu na rok 1994. Pôvodne žadanú náhradu škody titulom ušlého zisku korigovala tým, že vzala späť žalobný návrh v časti prevyšujúcej sumu 3.413.719,- Sk (113.314,71 eur).

3. Žalovaný mal za to, že žalobkyňou žiadaná náhrada škody titulom ušlého zisku je totálne vykonštruovaná, prevádzka I. B. bola vždy stratová.

4. O návrhu žalobkyne na náhradu škody, rozhodol súd rozsudkom č. k. 8C/78/1996-546 z 6.11.2008 okrem iného tak, že uložil žalovanému zaplatiť žalobkyni náhradu škody vo výške 3.413.719,- Sk.

5. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Prešove uznesením 10Co/11/2009-724 z 25.2.2010 rozsudok prvostupňového súdu v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V dôvodoch odvolací súd uviedol, že zákonnou povinnosťou súdu prvého stupňa bolo vypočítať súdnu znalkyňu D.. Q. B. k metóde výpočtu škody. Nakoľko súd prvého stupňa znalkyňu nevypočul, podľa názoru odvolacieho súdu išlo o vadu konania. Odvolací súd uviedol, že znalecký posudok znalkyne bol podaný stručne. Nie je známe, či do ušlého zisku, ako ho vypočítala znalkyňa, sa premietli aj iné ekonomické ukazovatele, a to ekonomický vývoj do budúcnosti až do roku 2002. Taktiež zo znaleckého posudku nevyplýva, či boli zohľadnené aj riziká spojené s podnikaním pri premietnutí náhrady škody do budúcnosti. Odvolaciemu súdu chýba porovnanie cien tovarov na trhu, a ako s touto skutočnosťou bolo vysporiadané v znaleckom posudku, ako aj so zmenou minimálnej mzdy u zamestnancov. Podnikateľský projekt sa mal plniť s väčším počtom zamestnancov, pričom nie je zrejmé, ako sa táto skutočnosť premietla do ušlého zisku.

6. Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 8C/78/1996-1219 zo dňa 30.10.2014 uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobkyni sumu 58.819,62 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobný návrh zamietol a vyslovil, že o trovách konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V dôvodoch svojho rozhodnutia súd uviedol, že pri zisťovaní výšky ušlého zisku podnikateľa, je vždy rozhodujúci stav, aký tu bol pred vznikom škody. V občiansko-právnych vzťahoch nie je vylúčená možnosť určiť výšku nároku na náhradu ušlého zisku formou tzv. fiktívneho príjmu, t. j. príjmu, aký by poškodený v rozhodujúcom období dosahoval, ak by nedošlo k jeho vyradeniu zo zárobkovej činnosti v porovnaní s iným porovnateľným podnikateľom. Následne súd uviedol, že ak nie je možné výšku nároku zistiť len s nepomernými ťažkosťami, alebo ak ju nemožno zistiť vôbec, určí ju podľa svojej úvahy súd. Znalecký posudok znaleckej organizácie T. Q. Q..J..H.. a závery z neho vyplývajúce, sa stali východiskom úvah súdu prvej inštancie o výške ušlého zisku. Ak žalovaný argumentoval práve týmto posudkom, ktorý bol vypracovaný na jeho objednávku, je logické, že sám ako subjekt, ktorý bol pôvodcom protiprávneho konania uznal, že výška ušlého zisku v ňom vyčíslená môže zodpovedať sume zisku, ktorú by žalobkyňa mohla dosiahnuť. Výpočet sumy ušlého zisku preto súd navýšil o sumy, ktoré boli odpočítané ako sumy daňového zaťaženia v rokoch 1994 až 2002 (110 tis. Sk + 8 x 119 tis. Sk), čo je 35.251,94 eur. Spolu tak sumu ušlého zisku pred zdanením vypočítal ako sumu 58.819,62 eur. Súd nezistil žiadne spoluzavinenie žalobkyne a preto uplatnený rozsah náhrady škody nebolo podľa neho možné obmedziť.

7. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd uznesením č. k. 9Co/80/2015-1297 zo dňa 18.5.2017 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobe čiastočne vyhovel a v tomto rozsahu vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že okresný súd dospel k správne právnemu záveru o opodstatnenosti základu nároku žalobkyne a rovnako, že tento nárok nie je premlčaný. Ďalej uviedol, že možno prisvedčiť žalovanému, že súd prvej inštancie si protiprávne a bez jeho súhlasu toto tzv. „uznanie nároku“ žalovaným osvojil, keď tento si dal znalecký posudok znaleckej organizácie T. Q. Q..J..H.. vypracovať len za účelom spochybnenia záverov znalcov D.. Q. a D.. B.. Určenie výšky nárokov podľa úvahy súdu vo všeobecnosti prichádza do úvahy v situáciách, keď je nárok preukázaný čo do základu a zisťovanie výšky uplatňovaného nároku je spojené s nepomernými ťažkosťami, alebo túto výšku nie je možné určiť vôbec. Pri určovaní ušlého zisku prvoinštančný súd vychádzal práve z úvahy podľa § 136 OSP, čo však odôvodnil výlučne tým, že podľa posledného znaleckého posudku znaleckej organizácie U. T., Q..J..H.., nebolo možné stanoviť výšku náhrady ušlého zisku, keď naopak predchádzajúce 3 podané znalecké posudky vyčísľili tento ušlý zisk, avšak vždy v rôznej výške. Súd prvej inštancie neodstránil vzájomný rozpor v týchto znaleckých posudkoch, keď navyše vychádzal pri svojej voľnej úvahe výlučne z jedného z nich (T. Q. Q..J..H..) s tým, že podľa odvolacieho súdu neprichádza do úvahy, vzhľadom na výšku uplatneného nároku, aby náklady na toto kontrolné znalecké dokazovanie boli k nemu vo výraznej disproporcii a rovnako súd prvej inštancie nijako bližšie nešpecifikoval okolnosti, ktoré ho viedli k záveru o splnení podmienok pre určenie výšky nároku úvahou. Ustanovenie § 136 OSP súd aplikuje výnimočne, a to za situácie, kedy žiadnym dôkazným prostriedkom (resp. len za veľmi obtiažnych podmienok) nemožno dospieť k výške nároku uplatneného žalobou. Súd prvej inštancie teda pochybil, keď pri určení rozsahu náhrady škody postupoval podľa § 136 OSP a určil ho voľnou úvahou bez toho, aby vychádzal z právnej úpravy

obsiahnutej v ustanovení § 379 a § 381 Obchodného zákonníka. Odvolací súd ďalej uviedol, že ušlý zisk predstavuje to, o čo by sa majetok poškodeného zväčšil v prípade, ak by nedošlo ku škodovej udalosti, pričom možno požadovať skutočne ušlý zisk, alebo abstraktný ušlý zisk, ktorého výška je určená ziskom dosahovaným spravidla v poctivom obchodnom styku za podmienok obdobných podmienkam porušenej zmluvy v okruhu podnikania daného subjektu. Poškodený má pritom právo voľby; požadovať môže buď skutočný ušlý zisk v zmysle § 379 Obchodného zákonníka a ten musí preukázať, alebo môže požadovať abstraktný ušlý zisk podľa § 381 Obchodného zákonníka. Súd prvej inštancie sa kvalifikáciou ušlého zisku vôbec nezaoberal, pričom z odôvodnenia jeho rozhodnutia vyplýva, že jeho predmetom bol potenciálny, zrejme abstraktný zisk. V postupe súdu prvej inštancie došlo k pochybeniu predovšetkým v tom, že nevykonal dokazovanie na ustálenie výšky skutočného, alebo abstraktného ušlého zisku doplnením už podaného znaleckého dokazovania, pričom v prejednávanej veci prichádza podľa odvolacieho súdu do úvahy výpočet tzv. hypotetického ušlého zisku. Pokiaľ si žalobkyňa uplatňovala hypotetický ušlý zisk, tak za predpokladu, že podnikala v súlade s poctivým obchodným stykom (čo žalovaný namietal a s ktorou námietkou sa súd prvej inštancie nijako nevysporiadal), tak je potrebné vychádzať z podmienok uvedených v nájomnej zmluve zo dňa 17.12.1992 po zohľadnení okruhu podnikateľov podnikajúcich v rovnakom predmete podnikania a v rovnakej lokalite. Požiadavky na jednoznačné preukázanie príčinnej súvislosti a vierohodnosti hypotetického ušlého zisku, musia byť dôkladne preskúmané objektívnym odborným dobrozdaním, či nespochybniteľným expertným odhadom. Žalobkyňou predložený podnikateľský zámer je nielen podľa vyjadrenia žalovaného, ale aj podľa znaleckej organizácie T. Q. Q..J..H.. nepreskúmateľný pre nedostatok relevantných dôvodov a podľa znaleckej organizácie U. T., Q.. Q. J..H.. navyše nereálny, keďže týmito znaleckým organizáciám chýbali podklady pre stanovenie a určenie jednotlivých vstupných a výstupných hodnôt v podnikateľskom zámere žalobkyne. V tomto prípade žalobkyňa musí preukázať za predpokladu existencie obdobných podmienok dosahovanie zisku v určitom okruhu, resp. oblasti podnikania, ktorý by bol aj štatisticky preukázateľný, pričom od tohto zisku je treba odrátať korekciu konkurenčných vplyvov. Nárok na náhradu ušlého zisku sa pritom nemusí vždy odvíjať od zistenia dosahovaného zisku pred vznikom škody. Spôsob zistenia výšky ušlého zisku závisí v každom jednotlivom prípade na skutkových tvrdeniach poškodeného, pričom významné môžu byť i tvrdenia o konkrétnych zmluvných vzťahoch (žalobkyňa tvrdila a čiastočne aj dokladovala záväzné objednávky na stravovanie), ktoré boli pred rozhodnou dobou dohodnuté a jednoznačne sem patria investície, ktoré boli uhradené. Podľa názoru odvolacieho súdu podnikateľský zámer žalobkyne vychádza z nadhodnotených predikovaných údajov o potencionalnej tržbe a výnosov, ktoré sa však dajú správnymi kvalifikačnými odhadmi korigovať, a tým priblížiť k možným skutočným hodnotám. K uvedenému zaujal stanovisko odvolací súd vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom uznesení, keď uložil súdu prvej inštancie odborne posúdiť realnosť podnikateľského plánu žalobkyne, najmä či je splniteľný s poukazom na výpovede svedkov, ktorí ako podnikatelia mali túto prevádzkovú jednotku v nájme a nezaznamenali predpokladaný zisk. Nemožno však súhlasiť so žalovaným, z ktorého námietok voči podnikateľskému zámeru žalobkyne vyplýva najmä potreba stanovenia presných vstupných a výstupných hodnôt. Pri samotnom výpočte ušlého zisku ukazovateľ rentability vlastného kapitálu hodnotí čistý zisk z veľkosti vlastného kapitálu. Výslednú hodnotu rentability (výnosnosti) vlastného kapitálu ovplyvňujú fakty, ktoré pôsobia na čistý zisk v čitateli, a fakty pôsobiace na ukazovateľ, ktorým je vlastný kapitál v menovateli. Ako ďalšie fakty ovplyvňujúce výšku rentability vlastného kapitálu, s ktorými sa však znalecké organizácie a následne aj súd prvej inštancie takmer vôbec nezaoberali, možno uviesť zvolený spôsobom odpisovania (odpisy rovnomerné, zrýchlené, výkonové), oceňovacie metódy ďalších výrobných vstupov (napr. metóda priemerných cien), nákladovosť cudzieho kapitálu (rast úrokovej miery spôsobuje pokles čistého zisku po zdanení), aktuálna zadlženosť podniku žalobkyne a tiež tvorba a rozpustenie rezerv (tvorba znižuje čistý zisk po zdanení, rozpustenie zvyšuje čistý zisk po zdanení). Odvolací súd ďalej znaleckým posudkom vytkol, že tieto nezohľadnili štatisticky zistené priemerné hodnoty vlastného kapitálu (imania) v odvetví stravovania a pohostinstva za obdobie rokov 1994-2002. U žalobkyne pri výpočte náhrady ušlého hypotetického zisku je potrebné vychádzať nielen z jej priemerných ziskov (príjmu) v období pred škodovou udalosťou, ale musí sa vziať do úvahy trajektória prípadných výnosov buď z podnikateľského projektu, alebo priemernej rentability hodnoty výrobných prostriedkov, a tieto sa musia diskontovať počtom rokov a mierou inflácie na súčasnú hodnotu kapitálu. Možno konštatovať veľký nepomer medzi rentabilitou a podnikateľským zámerom žalobkyne, ktorý ak by sa nepodarilo súdu prvej inštancie odstrániť, je potrebné použiť vážený priemer. Odvolací súd ďalej uviedol, že jedinými doposiaľ relevantnými údajmi sú štatistické údaje uvedené v znaleckom posudku spoločnosti T. Q. Q..J..H., v ktorom znalecká organizácia uviedla, že ceny reštauračného stravovania (teda v oblasti tržieb žalobkyne) v roku 1993 narástli a rovnako tiež rast cien potravinárskych výrobkov (teda prípadných nákladov žalobkyne) za rok 1993 dosiahol vysoké hodnoty, a že možno

v budúcom období očakávať rast ekonomiky spojený s rozvojom a rastom podnikateľského rozvoja, teda aj s rastom tržieb, valorizácie kladných hospodárskych výsledkov. Rovnako možno prisvedčiť znaleckej organizácii U. T., Q..J..H., že podnikateľský zámer žalobkyne neobsahuje také náležitosti, aby ho bolo možné preskúmať s tým, že obe znalecké organizácie (T. Q. Q..J..H., ako aj U. T., Q..J..H.) zhodne uviedli, že pri výpočte ušlého zisku nie je možné zohľadniť podnikateľské plány a skutočnosti, ktoré neboli predvídateľné v januári 1994, pričom je nutné sa zaoberať rizikom, či odhadovaná výška ušlého zisku znaleckou organizáciou T. Q. Q..J..H. (710.000,- Sk) by bola vôbec dosiahnuteľná, keď jednoznačne je na žalobkyni ako nositeľky dôkazného bremena, preukázať reálnosť (ziskovosť) jej podnikateľského plánu, t. j. že neskorší nájomcovia nedosahovali zisk nie z objektívnych dôvodov ale zo subjektívnych dôvodov, teda nebolo možné skontrolovať správnosť údajov v ňom uvedených. Pokiaľ je pravdivá žalovaným tvrdená skutočnosť, že žalobkyňa nakupovala tovar aj nelegálne a nižšia cena takto nelegálneho získaného tovaru sa premietla do nákladov žalobkyne v tom smere, že tieto náklady sa znížili a tým následne došlo k zvýšeniu predpokladaného ušlého zisku, tak je podľa odvolacieho súdu potrebné vychádzať z obstarávacej ceny legálne nadobudnutého tovaru a služieb. Zároveň však podotkol, že nepoctivosť konania žalobkyne sa doposiaľ nijako nepreukázala. Odvolací súd na záver uviedol, že v ďalšom konaní je najskôr potrebné zrealizovať podnikateľský plán žalobkyne, resp. pri určení tohto ušlého zisku vychádzať z reálnych predpokladov podnikania žalobkyne za roky 1994-2002. Ďalšou úlohou okresného súdu bude opätovne sa zaoberať naplnením predpokladov pre aplikáciu ustanovenia § 136 OSP, keď za splnenia dôkaznej povinnosti strán konania vo vzťahu k ich tvrdeniam, opätovne posúdi rozsah nároku žalobkyne na ušlý zisk za obdobie 1994-2002 s prihliadnutím na námietky žalovaného, pričom pripomenul, že dôkazné bremeno vo vzťahu k uplatnenému nároku je na žalobkyni.

8. Na zistený skutkový stav súd prvej inštancie súd prvej inštancie aplikoval ust. § 420 ods. 1 a § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 379 a § 381 ods. 1 Obchodného zákonníka. V priebehu konania bola podľa súdu prvej inštancie vyriešená otázka opodstatnenosti základu nároku žalobkyne na náhradu škody. Za účelom dôslednej realizácie reparačnej funkcie náhrady škody zákon priznáva poškodenému okrem práva na náhradu skutočnej škody aj právo na náhradu ušlého zisku. Ušlý zisk je zisk, ktorý by bola poškodená strana dosiahla s ohľadom na pravidelný beh vecí, keby nenastala škodná udalosť, t.j. porušenie povinnosti. Ušlý zisk a jeho výšku musí preukázať poškodená strana, čo býva v praxi často zložitá a z tohto dôvodu zákon zvýhodňuje poškodeného a dáva mu možnosť požadovať buď ušlý zisk, ktorý by bol dosiahol, alebo náhradu zisku, ktorý sa dosahuje spravidla v poctivom obchodnom styku za podmienok obdobným podmienkam porušenej zmluvy v okruhu podnikania, v ktorom podniká. V právnej teórii sa hovorí o tzv. abstraktnom zisku. Hypotetický ušlý zisk je možné uplatniť len u podnikateľov z dôvodu, že existuje akýsi referenčný rámec, spravidla dosahovaný zisk v danej oblasti podnikania. Jedná sa o priemernú ziskovosť vybraného odvetvia podnikania, v ktorom poškodená strana pôsobí. Dôkazné bremeno aj ohľadne tohto zisku je na strane poškodeného. Výšku obvyklého zisku v tom, ktorom odvetví, vychádzajúc z konkrétneho porušeného záväzku, je možné zistiť aj znaleckým dokazovaním. Obvyklý zisk však nie je možné priznať vtedy, ak by poškodený nemal nárok na ušlý zisk, teda ak by nebol býval dosiahol vôbec „svoj“ zisk. Jeho budúce dosiahnutie musí byť v podstate podľa súdu prvej inštancie nepochybné a teda musia byť dokazované také konkrétne skutkové okolnosti (tvrdené poškodeným), ktoré pri logickej úvahe povedú súd k záveru, že ušlý zisk by skutočne vznikol nebyť protiprávnej udalosti. Nestačí teda ak poškodený iba tvrdí, že jeho podnikateľský zámer alebo iný zárobok, ktorý zamýšľal dosiahnuť, bol zmarený. Z dikcie zákona totiž vyplýva, že poškodená strana môže požadovať obvyklý ušlý zisk ako alternatívu namiesto skutočne ušlého zisku.

9. Pri výpočte ušlého zisku sa podľa súdu prvej vychádza z kladného výsledku hospodárenia, ktorý sa predpokladá v budúcnosti. Zdrojom informácií o budúcich ziskoch môže byť podnikateľský, resp. finančný plán, alebo si znalec uvedené výsledky prognózuje na základe finančnej analýzy podniku ex post a na základe očakávaných budúcich tržieb. Žalobkyňa sa domáhala abstraktného ušlého zisku do budúcnosti, a to za obdobie rokov 1994 - 2002, pričom vychádzala z výsledkov jej podnikateľskej činnosti v roku 1993, ako aj podnikateľského plánu na rok 1994. V danom prípade bolo podľa súdu prvej inštancie potrebné odborne posúdiť podnikateľský plán žalobkyne, ktorý podľa znaleckých organizácií neobsahuje také náležitosti, aby ho bolo možné preskúmať. Navyše je podnikateľský zámer žalobkyne nereálny aj pre veľký nepomer medzi rentabilitou a podnikateľským zámerom žalobkyne a týka sa iba roka 1994. Žalobkyňa síce navrhla vykonať jeho korekciu z jej strany, avšak základom pre rozhodnutie súdu však nemôže byť jednostranná úprava podnikateľského plánu a navyše bez toho, aby boli k nemu pripojené potrebné účtovné a iné podklady, z ktorých žalobkyňa vychádzala. Aj podľa názoru odvolacieho súdu musia byť predpoklady na preukázanie príčinnej súvislosti a vierohodnosti hypotetického ušlého zisku

preskúmané odborným dobrozdaním, či expertným odhadom. Ďalej je podľa súdu prvej inštancie potrebné tiež uviesť, že predložené znalecké posudky D.. F. Q. a D.. Q. B. sa nezaoberali rizikom, či by odhadovaná výška ušlého zisku mohla byť vôbec dosiahnutá. Z výpovedí svedkov pritom vyplynulo, že títo boli väčšinou v strate resp. niekedy sa dostali do kladných čísel z čoho možno usudzovať, že ani žalobkyňa by s najväčšou pravdepodobnosťou žiadny zisk nedosiahla a to z objektívnych dôvodov s prihliadnutím na skutočnosť, že v roku 1993 vykázala žalobkyňa stratu až 62.489,96 Sk, pričom na základe zmlúv s odberateľmi (F. B.D., V. X. a P. E.) mala žalobkyňa dodávať jedlá v celkovom počte iba 50 kusov.

10. Vzhľadom na to, že žalobkyňa v lehote sudcovskej koncentrácie nenavrholo vykonať ďalšie dôkazy a nepredložila súdu ďalšie dôkazy, súd podľa súdu prvej inštancie s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobkyňa mala dostatočný časový priestor na doplnenie dokazovania, dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala predpoklady vzniku nároku na náhradu škody, teda pravdepodobnosť dosiahnutia zisku, v dôsledku čoho neuniesla dôkazné bremeno. Žalobkyňa taktiež nepreukázala ani existenciu zisku dosahovaného za obdobných podmienok v oblasti reštauračného podnikania, ktorý by bol aj štatisticky preukázateľný, avšak je potrebné dodať, že ak nebol preukázaný samotný nárok na náhradu abstraktného ušlého zisku, vykonanie dokazovania znaleckým posúdením o jeho výške by bolo preto nadbytočné. Vzhľadom na uvedené preto súd žalobu zamietol.

11. Súd prvej inštancie neaplikoval ust. § 136 Občianskeho súdneho poriadku, nakoľko mal súd za to, že uplatňovaný nárok nie je nepatrný vo vzťahu k nákladom potrebným na jeho zistenie. Okrem toho sa v súčasne platnom a účinnom Civilnom sporovom poriadku podobné ustanovenie nenachádza.

12. O trovách súdu prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku tak, že v plnej miere úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnom skončení veci. Súd taktiež vzhľadom na výsledok sporu zaviazal žalobkyňu na náhradu trov štátu.

13. Proti tomuto rozsudku ako celku podala včas odvolanie žalobkyňa, keď mala za to, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď uviedol, že v danej veci rozsudku predchádzalo rozhodnutie odvolacieho súdu, v ktorom odvolací súd uviedol, že dôkazné bremeno vo vzťahu k uplatnenému nároku na zaplatenie ušlého zisku je na strane žalobkyne a tiež, že základ nároku, pokiaľ sa týka všetkých predpísaných zložiek náhrady škody, je daný a rovnako aj za predpokladu, že nárok žalobkyne nie je premlčaný. Podľa žalobkyne súd prvej inštancie nesprávne vyslovil záver, že § 136 OSP pojednávajúci o voľnej úvahe súdu pri určení výšky nároku, ktorú možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami, nemá v Civilnom sporovom poriadku ekvivalent. Ust. § 264 ods. 1 CSP je systematicky zaradené v rámci právnej úpravy rozhodovania o trovách konania. Nie je však vylúčená jeho prípadná aplikácia s poukazom na Článok 4 základných princípov Civilného sporového poriadku, a to s prihliadnutím na princíp všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, aj na rozhodovanie o iných nárokoch. Preto v danom prípade podľa odvolateľky výšku jej nároku mohol zistiť len s nepomernými ťažkosťami, a to bez jej viny, a preto mal súd dospieť k záveru, že výšku škody určí podľa vlastnej úvahy. Súd mal mať na zreteli zásadu spravodlivosti, nie súbor právnych predpisov, ktoré sú mechanicky a formalisticky aplikované bez ohľadu na zmysel a účel toho, ktorého záujmu chráneného príslušnou normou. Podľa žalobkyne nie je možné v právnom štáte akceptovať, že konanie žalovaného, na základe ktorého súd v predchádzajúcich rozhodnutiach ustálil existenciu jej nároku, by nevedlo k uloženiu povinnosti nahradiť jej škodu, ktorú jej spôsobil. Základom úvahy podľa ust. § 136 Občianskeho súdneho poriadku, teraz s použitím Článku 4 a § 264 ods. 1 Civilného sporového poriadku je zistenie takej skutočnosti, ktoré súdu umožní založiť úvahu na určitom kvantitatívnom posúdení základných súvislostí. Súd preto podľa žalobkyne nepostupoval správne, ak pri určení výšky škody odmietol vychádzať výlučne zo zistených skutočností, ktoré kvantitatívne vôbec neposúdil.

14. V ďalšom žalobkyňa namietala záver súdu prvej inštancie s tým, že poskytnutú lehotu na doplnenie dokazovania na základe výzvy, ktorá jej bola doručená dňa 9.12.2019 nespĺnila z vlastného zavinenia, ale z dôvodu, že jej predchádzajúci zástupca ukončil činnosť advokáta, o čom ju neinformoval a dozvedela sa o tom len ku koncu minulého roka. V danom prípade sa jedná o spor vedený už 26 rokov. Žalobkyňa oslovila dvoch advokátov, ktorí ale z dôvodu dĺžky konania odmietli zastúpenie prevziať. Aj momentálne zastúpenie bolo dohodnuté z dôvodu zmarenia vytýčeného pojednávania. Znalecké

posudky, ktoré sú súčasťou súdneho spisu boli vyhotovené už pred 11 rokmi k obdobiu od roku 1994. Za ich obsah žalobkyňa neniesla žiadnu zodpovednosť a z jej strany súdu predložila všetky doklady, ktoré viedli odvolací súd k vysloveniu právneho záveru, že jej nárok je daný.

15. Záverom žalobkyňa napadla aj uloženie povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania, keď nie je právne udržateľné, aby zároveň podľa záväzného rozhodnutia odvolacieho súdu mala nárok na náhradu spôsobenej škody a zároveň podľa napadnutého rozsudku povinnosť nahradiť trovy žalovanej právneho zastúpenia za 26 rokov trvajúceho súdneho konania. Zároveň poukázala na to, že žalovaný vykázal v roku 2019 tržby 53.691.632,- eur a aktíva vo výške 19.281.660,- eur. Túto okolnosť mal podľa odvolateľky súd zohľadniť pri určení výšky nároku na náhradu trov konania žalovaného, ktorý aj s ohľadom na svoje majetkové a personálne pomery je schopný zastupovať sa v súdnom konaní sám. Za dĺžku súdneho konania nenesie žiadnu zodpovednosť, pričom uložená povinnosť nahradiť trovy konania by bola pre žalobkyňu likvidačná.

16. Z uvedených dôvodoch navrhla žalobkyňa žalobe vyhovieť v celom rozsahu.

17. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhol súdu druhej inštancie, aby napadnutý rozsudok ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Podľa žalovaného súd prvej inštancie postupoval v súlade s § 153 a nasl. s tým, že predmetné súdne konanie je vedené na Okresnom súde Prešov od roku 1996, keď od tejto doby žalobkyňa nebola schopná predložiť relevantný podnikateľský plán, v ktorom by bol aj vyčíslený ušlý zisk za obdobie rokov 1994 - 2002. Podľa žalovaného žalobkyňa mala dostatočný časový priestor, aby v danom prípade si dala odborne posúdiť svoj podnikateľský plán príslušným znalcom, čo jednoznačne vyplynulo aj z uznesenia krajského súdu zo dňa 18.5.2017. Z predmetného uznesenia je podľa žalovaného zrejme, že žalobkyňa mala zrealizovať svoj podnikateľský plán, resp. pri určení ušlého zisku mala vychádzať z reálnych podkladov jej podnikania za roky 1994 - 2002, čo neurobila. Žalobkyňa nepredložila reálny podnikateľský plán i napriek tomu, že aj z predchádzajúceho zrušujúceho uznesenia súdu druhej inštancie zo dňa 25.2.2010 vyplývala absencia skutkových okolností pre posúdenie výšky nároku žalobkyne na ušlý zisk. Keďže pri jeho určení znalecké organizácie vychádzali z podnikateľského plánu žalobkyne, ktorý v skutočnosti, tak ako to uviedol KS Prešov vo svojich uzneseniach, nebol reálny, resp. vychádzal len z hypotetických vstupných hodnôt s tým, že žalovaný tento podnikateľský plán namietal a tieto rozpory do dnešného dňa žiadnym spôsobom odstránené neboli.

18. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 13.11.2019 vyzval strany sporu, aby uviedli prípadne ďalšie skutočnosti alebo označili dôkazy na preukázanie svojich tvrdení s poučením, že na neskôr predložené a označené dôkazy a skutočnosti nemusí prihliadať. Napriek uvedenému uzneseniu žalobkyňa žiadne nové dôkazy nepredložila i napriek tomu, že pojednávanie bolo z iniciatívy žalobkyne pôvodne určené na deň 11.12.2019, odročené na deň 12.2.2020. Podľa žalovaného žalobkyňa mala opätovne dostatočný časový priestor od mesiaca november 2019 až do 12.2.2020 predložiť dôkazy, ktoré by jednoznačne potvrdzovali jej nárok, čo však žalobkyňa neurobila. Na základe hore uvedeného žalovaný má za to, že pokiaľ žalobkyňa v lehote sudcovskej koncentrácie konania nenavrhol vykonať ďalšie dôkazy a ani súdu nepredložila ďalšie dôkazy, ktoré by preukazovali predpoklady vzniku nároku na náhradu škody, potom táto neuniesla dôkazné bremeno.

19. Ohľadom ďalšej odvolacej námietky žalobkyne, ohľadom náhrady trov konania, žalovaný poukázal na to, že predmetný súdny spor, ktorý trvá 24 rokov zavinila výlučne žalobkyňa, a preto je povinná znášať z toho vzniknuté trovy konania, keď žalovaný bol povinný zo svojho vynaložiť nemalé finančné prostriedky, či už na právne zastúpenie, resp. finančné prostriedky na vypracovanie znaleckých posudkov a pod. Argumentácia žalobkyne ohľadom obratu majetku žalovaného je právne irelevantná, ako dôvod na nepriznanie náhrady trov konania.

20. K uvedenému žalobkyňa svoje vyjadrenie nepodalala.

21. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP) po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom pripustené odvolacie dôvody, preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach

daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP) s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré reálne neexistujú (§ 380 ods. 2 CSP) súc pritom viazaným skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383, § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovom sídle súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne vo veci samej nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok je vo výroku I. vecne správny, čím boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v tejto časti (výrok I.), t. j. v rozhodnutí vo veci samej, kde súd prvej inštancie žalobu zamietol (§ 387 ods. 1 CSP).

22. V odvolacom konaní z dispozičných zásad vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadom akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

23. Odvolací súd v odvolacom konaní tak posudzuje relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne a v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní. (pozri Ústavný súd SR, sp. zn. II. ÚS78/05)

24. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP je naplnený vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci strane realizáciu jej práv dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé, pričom konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania. Ako plynie z obsahu spisu ostatné uznesenie odvolacieho súdu zo dňa 18.5.2017, ktorým odvolací súd vyslovil záväzný právny názor v tejto veci, z ktorého zároveň plynie aj predbežné právne posúdenie veci, bol právnenmu zástupcovi žalobkyne doručené dňa 14.6.2017 s tým, že žalobkyňa ani v zmysle záverov odvolacieho súdu a ani na základe následnej osobitnej výzvy, ktorou bola výslovne poučená v zmysle § 149 a § 153 ods. 1, 2 CSP, nepredložila súdu žiadne dôkazy ani návrhy na ich vykonanie, dokonca sa nevyjadřila ani k návrhu na doplnenie dokazovania zo strany žalovaného, ale doložila súdu len žiadosť o odročenie vytyčeného pojednávania na deň 11.12.2019, ktorej súd vyhovel a odročil pojednávanie na deň 12.2.2020, pričom na tomto pojednávaní právny zástupca žalobkyne vyslovene uviedol, že „nevie aké ďalšie dôkazy na doplnenie dokazovania by mali z jeho strany prísť“ z čoho je zrejmé, že žalobkyňi bol nielen s poukazom na dĺžku času od posledného rozhodnutia odvolacieho súdu, ale aj na dĺžku konania ako takého poskytnutý viac ako dostatočný časový rámec na preukázanie svojich tvrdení, t. j. na unesenie dôkazného bremena v spore. Preto odvolací súd považoval za správny a zákonný a náležité odôvodnený postup súdu prvej inštancie, ktorý po tom ako žalobkyňa nenavrhol žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, rozsudkom zo dňa 12.3.2020 žalobu z dôvodu neunesenia dôkazného bremena zamietol.

25. V tomto smere už odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí v tejto veci zo dňa 25.2.2010 uložil súdu prvej inštancie odstrániť rozpory, okrem iného pokiaľ sa týka výpočtu ušlého zisku, keď následne znalecká organizácia, resp. znalecká organizácia, ktorá bola vo veci ustanovená, aby zhodnotila tieto rozpory nachádzajúce sa v znaleckých posudkoch (U. T., Q..J..H..) uviedla, že nie je možné stanoviť výšku náhrady ušlého zisku, pričom tri podané znalecké posudky vyčíslili tento ušlý zisk, avšak vždy v rôznej výške.

26. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na to, že žalobkyňi nič nebránilo a mala dostatočný časový priestor, aby si nechala vyhotoviť kontrolný znalecký posudok, ktorým by došlo k odstráneniu zásadných rozporov už skôr podaných znaleckých posudkov a následnému ustáleniu výšky ušlého zisku, pričom do úvahy neprichádzala v tom čase ešte možná aplikácia ust. § 136 OSP, ktorá prichádza do úvahy len vtedy, ak ťažkosti spôsobuje úplná nemožnosť obstarania skutkových zistení alebo možnosť ich obstarania len s nepomernými ťažkosťami, pričom nepomerné ťažkosti pri zisťovaní výšky nárokov môžu byť dané aj neprimeranými nákladmi (hrubo zodpovedajúcimi výške uplatneného nároku) na zistenie okolností rozhodujúcich pre výpočet výšky nároku. Z uvedeného vyplýva, že ak možno výšku nárokov

zistiť len s nepomernými ťažkosťami, alebo ak ju nemožno zistiť vôbec, len vtedy môže súd určiť tento nárok podľa svojej úvahy, keď citované ustanovenie bolo možné v čase jeho platnosti aplikovať celkom výnimočne a za situácie, kedy žiadnym dôkazným prostriedkom, resp. len za veľmi obťažných podmienok nemôžu dospieť k výške nároku uplatneného žalobou.

27. V prejednávanej veci podľa odvolacieho súdu neprichádza preto do úvahy po zmene procesného predpisu aplikácia § 264 ods. 1 Civilného sporového poriadku, a to aj v prípade, ak by sa toto ustanovenie nevzťahovalo na účely výpočtu súdneho poplatku, ale aj na účely určenia výšky ušlého zisku a náhrady škody, keď v prejednávanej veci je predmetom žaloby nárok žalobkyne na náhradu škody spočívajúcej v ušlom zisku z porušenia zmluvnej povinnosti zo strany žalovaného, spočívajúcej v nezákonnom zrušení zmluvy o nájme za obdobie rokov 1994 - 2002. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania vyvodil správny záver, už aj s odkazom na právoplatný medzitýmny rozsudok č. k. 8C/78/1996-213 z 26.1.2011, potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.10.2002, podľa ktorého žalobkyňou uplatnený nárok na náhradu škody je čo do základu voči žalovanému opodstatnený, t. j. správny záver o tom, že boli splnené všetky zákonné predpoklady zodpovednosti žalovaného za škodu v zmysle Obchodného zákonníka, ako aj v tom smere, že nárok žalobkyne nebol premičaný, s čím sa tiež vysporiadal vo svojom predchádzajúcom právoplatnom rozhodnutí zo dňa 6.11.2008. Pochybil však, keď pri určení rozsahu náhrady škody postupoval podľa § 136 OSP a určil ho voľnou úvahou bez toho, aby pri rozhodovaní vychádzal z právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 379 a § 381 Obchodného zákonníka.

28. S poukazom na uvedené preto možno jednoznačne konštatovať, že žalobkyňa vychádzala z tzv. abstraktného zisku, keď do znaleckých posudkov D.. B. a D.. Q. neboli nijako premietnuté ekonomické ukazovatele, a to najmä ekonomický výhľad do budúcnosti (porovnanie cien tovaru na trhu, zmeny minimálnej mzdy zamestnancov) či do ušlého zisku boli zahrnuté aj odvody a mzdy zamestnancov, ale najmä žalobkyňa nijako nepreukázala realitu ňou predloženého ekonomického plánu prevádzky reštaurácie „I. B.“, keď viacerí nájomcovia tohto reštauračného zariadenia, ktorí ho mali v nájme po žalobkyňu, a v období rokov 1994 - 2002 za ktoré sa žalobkyňa domáha náhrady ušlého zisku sa tohto nájmu dobrovoľne vzdali z dôvodu, že dlhodobo nevykazovali, resp. vykazovali len minimálny zisk. Vo svetle uvedeného sa preto žalobkyňou vyčíslený ušlý zisk z tohto reštauračného zariadenia javí odvolaciemu súdu ako čisto hypoteticky a nereálny. Určenie výšky ušlého zisku iba na základe voľnej úvahy súdu, teda ustálenej výšky náhrady škody vo forme ušlého zisku v danej veci si vyžaduje jeho jednoznačne kvantifikovane odborným znaleckým posudkom a nie ako tomu bolo v prejednávanej veci výpočet iba tzv. hypotetického ušlého zisku. Aj v prípade výpočtu takto hypotetického ušlého zisku by mala byť zachovaná čo najväčšia miera objektivity, keď žiadna zo znaleckých organizácií, resp. žiaden zo znalcov v danej veci nevychádzal z obvyklej charakteristiky ušlého zisku ako rozdielu medzi tým čoho poškodený majetkovo dosiahol a čo by dosiahol, keby nedošlo ku škodovej udalosti. Inak povedané v akom zvýšení majetku mu zabránila škodová udalosť, v tomto prípade výpoveď nájmu reštauračného zariadenia - prevádzky I. B.. Skutočný ušlý zisk je teda podľa ustálenej judikatúry len to k čomu preukázateľne došlo len a výlučne v dôsledku škodovej udalosti a spočíva v nezväčšení majetku poškodeného.

29. V uvedenej veci s poukazom na predchádzajúce rozhodnutie odvolacieho súdu pokiaľ si žalobkyňa uplatňovala hypoteticky ušlý zisk, za predpokladu, že táto podnikala v súlade s poctivým obchodným stykom (čo žalovaný namietal), tak pre jeho následne stanovenie je potrebné vychádzať z podmienok uvedených v nájmovej zmluve zo dňa 17.12.1992, ktorá bola žalovaným neplatnou výpoveďou porušená po zohľadnení okruhu podnikateľov podnikajúcich v rovnakom predmete podnikania v rovnakej lokalite. Hypotetický ušlý zisk tak ako je tomu v prejednávanej veci bolo podľa názoru odvolacieho súdu možné vypočítať až v prípade, že konkrétny (skutočný) ušlý zisk nemožno vypočítať, keď je jednoduchšie dokazovať skutočnosť než hypoteticky. Podľa odvolacieho súdu je žalobkyňou predložený podnikateľský zámer nereálny a podľa znaleckých organizácií T. Q. Q..J..H.. a U. T., Q..J..H.. je nepreskúmateľný pre nedostatok relevantných dôvodov a navyš nereálny, keď znaleckým organizáciám chýbali podklady pre stanovenie a určenie jednotlivých vstupných a výstupných hodnôt, t. j. základných veličín v tomto podnikateľskom zámere, bez ktorých nie je možné vypočítať prípadný ušlý zisk žalobkyne. Žalobkyňa nijako súdu nepreukázala a v tomto smere neuniesla dôkazné bremeno realnosti svojho podnikateľského plánu a z toho vyplývajúci ušlý zisk, ktorý musí byť štatisticky preukázateľný dosahovaný v určitom okruhu oblasti podnikania, v ktorom žalobkyňa podnikala (reštauračná činnosť).

30. Odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že podnikateľský zámer žalobkyne vychádza z nadhodnotených prejudikovaných údajov o potencionálnej tržbe a výnosov, najmä s poukazom na výpovede svedkov ako aj iných nájomcov tejto prevádzky, ktorí ju prevádzkovali a nezaznamenali predpokladaný zisk. Žalobkyňa sa snažila maximalizovať tržby a minimalizovať vlastné náklady, pričom však takto maximalizované tržby žalobkyňa nevedela preukázať už aj s ohľadom na existenciu viacerých reštauračných zariadení v bezprostrednom okolí ňou prenajatej prevádzky „I. B.“, keď z jej podnikateľského zámeru vyplýva veľký nepomer medzi rentabilitou a týmto podnikateľským zámerom. Nehovoriac už o tom, že dotknutú reštauráciu a jej prevádzku nevykonávala žalobkyňa, a toto podnikanie mala vykonávať jej spoločníčka p. F. F.Č., keďže na toto podnikanie mali uzatvorenú písomnú zmluvu o združení s obchodným názvom „L.“, potom aj vo vzťahu k nároku na náhradu škody podľa ust. § 829 Občianskeho zákonníka, nepochybne aj podľa § 834 a § 835 Občianskeho zákonníka vyplýva, že prípadné vyprodukované zisky by každý účastník združenia mal obdržať v rovnakej výške, a to aj v tom prípade, tak ako to vyplýva z rozhodnutia tejto veci pred jej vylúčením zo dňa 24.10.1994, ak by združenie „L.“ nemalo právnu subjektivitu a došlo by teda by k spoločnému nájomu nebytových priestorov dvoch osôb žalobkyne a pani F. F.. Napokon žalobkyňa v samotnej žalobe zo dňa 31.3.1994 výslovne uvádza, že žalovaný ako prenajímateľ uzatvoril dňa 17.12.1992 s ňou a s pani F. F. ako nájomcami zmluvu o nájme nebytových priestorov, predmetom ktorej bol nájom reštaurácie „I.Ý. B.“ ako aj samotný text zmluvy o nájme týchto nebytových priestorov, kde sú uvedené obe tieto nájomkyne, pričom ich združenie „L.“ sa v tejto zmluve o nájme nespomína. Žalobkyňa však uvedenú skutočnosť pri výpočte svojho ušlého zisku nijako nezohľadnila, t. j. nezohľadnila, že okrem nej bola v rozhodnom období v rokoch 1994 - 2002 túto prevádzku oprávnená užívať aj pani F. F. a rovnako táto skutočnosť nebola zohľadnená ani v žiadnom z podaných znaleckých posudkov. Nakoľko v nájmovej zmluve neboli práva a povinnosti nájomkýň nijako upravené, platí, že prípadný vytvorený zisk by každá z týchto nájomkýň mala obdržať v rovnakej výške, čo napokon bez ďalšieho záveru konštatuje aj znalkyňa D.. B..

31. Odvolací súd zdôrazňuje, že to bola žalobkyňa, ktorá ako nositeľka dôkazného bremena musela preukázať reálnosť (ziskovosť) jej podnikateľského plánu, t. j. že neskorší nájomcovia nedosahovali požadovaný zisk nie z objektívnych dôvodov (nevýhodná lokalita, nízka kúpyschopnosť obyvateľstva, predimenzované konkurenčné prostredie s veľkým počtom rovnakých prevádzok, atď.) ale z objektívnych dôvodov (neschopnosť zvládnuť chod reštauračného zariadenia). Napokon nemožnosť preskúmať žalobkyňou predložený podnikateľský plán konštatovali aj dve znalecké organizácie (T. Q. Q..J..H., ako aj U. T., Q..J..H.), keď k nemu neboli priložené žiadne podklady, z ktorých žalobkyňa vychádzala a z jeho spracovanie teda nebolo možné skontrolovať správnosť údajov v ňom uvedených.

32. Odvolací súd tak nielen v ostatnom zrušujúcom rozhodnutí, ale aj predchádzajúcom konštatoval aj z pohľadu znaleckých posudkov absenciu skutkových okolností pre posúdenie výšky nároku žalobkyne na ušlý zisk, keď pri jeho určení znalecké organizácie vychádzali z podnikateľského plánu žalobkyne, ktorý v skutočnosti tak ako to opakovane, nielen v tomto rozhodnutí, ale aj v predchádzajúcich rozhodnutiach, uvádzal odvolací súd, nebol reálny, resp. vychádzal len z hypotetických vstupných hodnôt s tým, že žalovaný tento podnikateľský plán namietal.

33. Rovnako tak neobstojí ani odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, keď právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorom zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistenie skutkového stavu. O nelegálnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo zo správnych skutkových záver uviedol nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným odvolacím dôvodom, ale v danom prípade táto námietka nie je opodstatnená, pretože súd prvej inštancie jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobe nevyhovel. Napokon polemika o nesprávnosti súdom prvej inštancie vysloveného právneho záveru sama o sebe nie je presvedčivou bázou pre konštatovanie vecnej nesprávnosti rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v prejednávanej veci na zistený skutkový stav správne aplikoval hmotnoprávne ust. § 420 ods. 1 a § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 379 a § 380 ods. 1 Obchodného zákonníka (čo napokon žalobkyňa v podanom odvolaní nenamietala). Rovnako tak súd prvej inštancie aplikoval zásadu sudcovskej koncentrácie konania po správnej predchádzajúcej výzve pre žalobkyňu, ktorá mala dostatočný časový priestor, tak ako to vyššie konštatoval odvolací súd, aby realizovala svoje procesné oprávnenia. Procesná povinnosť preukázať výšku škody zaťažuje toho, kto za tohto určenia domáha

(žalobkyňa), pričom aj odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní musí vychádzať zo skutkového stavu, ktorý bol základom rozhodnutia súdu prvej inštancie.

34. Z uvedeného vyplýva, že s tvrdením žalobkyne v odvolaní voči rozsudku súdu prvej inštancie v časti porušenia práva na spravodlivý proces a v časti nesprávneho právneho posúdenia veci nemožno súhlasiť.

35. S poukazom na vyššie uvedené potom odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v prvom zamietavom vecne správnom výroku s použitím ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

36. Naopak opodstatnené je odvolanie žalobkyne ohľadom druhého a tretieho výroku týkajúcich sa náhrady trov strán sporu s štátom. Odvolací súd mal za to, že v prejednávanej veci prichádzajú v úvahu dôvody hodné osobitného zreteľa vyjadrené v ust. § 257 CSP, keď žalobkyňa s ohľadom na právoplatný medzitýmny rozsudok v tejto veci zo dňa 26.1.2001, ktorým súd konštatoval opodstatnenosť uplatneného nároku s tým, že rozhodnutie o trovách konania prenechal na konečné rozhodnutie vo veci samej sa mohla domnievať z hľadiska dokazovania, že aj v konečnom rozhodnutí vo veci ktorého predmetom je stanovenie samotnej výšky ušlého zisku bude úspešná. Rovnako odvolací súd zohľadnil skutočnosť, že žalobkyňa je starobná dôchodkyňa a žalovaný je právnická osoba - podnikateľský subjekt prevádzkujúci rozsiahlu sieť obchodných prevádzok vykazujúci v roku 2019 tržby cca 53,8, mil. eur ako aj rozsiahle aktíva. Žalovaný okrem ekonomickej sily zároveň nepochybne disponuje rozsiahlym personálnym potencialom schopným minimalizovať náklady právneho zastúpenia spočívajúcich v advokátskych trovách.

37. S poukazom na uvedené odvolací súd v súlade ust. § 388 CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie ohľadom trov konania a štátu s poukazom na ust. § 257 CSP tak, že žiadna zo strán nemá nárok na ich náhradu a zároveň sú obe procesné strany povinné rovnakým dielom nahradiť trovy štátu.

38. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).